

Când întunericul se lasă

Nicu Hăloiu

Când întunericul se lasă

...

Când întunericul se lasă
Peste chipu-ți luminos,
Stele, pe sub bolta arsă,
Aprind ale nopții torțe,
Pe pământ să nască forțe
Ce te sărută drăgăstos!

...

Oi fi și eu printre ele,
Printre-acele forțe oarbe,
Cu puterea de la stele,
Când sărutul gurii mele,
Fraga buzelor ți-absoarbe.

...

Iar tu, viselor crăiasă,
Îmi răspunzi cu-a ta privire,
Blândă, fără-mpotrivire,
Când întunericul se lasă
Și-apoi alene, capul greu,
Îl sprijini pe pieptul meu,
În lumea noastră de acasă!

...

Cine-s eu? Cine sunt eu?
Noaptea mă întreb ades
Când pe boltă stele-și ȣes,
Formidabila lor plasă,
Iar întunericul se lasă!

...

Eu, sunt cel ce te iubește
Focul care te dorește,
Când tu alene, capul greu,
Când întunericul se lasă,
Îl sprijini pe pieptul meu,
În lumea noastră de acasă!